

בסייעתא דשמיא

שיעורים בליקוטי הלכות

שנאמרו בס"ד ע"י

הרה"ח ר' ניסן דוד שליט"א

לקוטי הלכות חלק א' דף ס'

הלכות תפילין הלכה ד' אות ה' - ז'

מכון

הליכות נועם

tateziser@gmail.com

נכתב לפני עריכה

**ניתן להאזין לשיעורים
במס' טלפון מיוחד
לשיעורי הרב שליט"א
במס' 03-617116**

**לשמיעה, והורדה,
וכן להורדת הקונטרס
באתר בעטלער
betler.org**

לקוטי הלכות חלק א' דף ס'

ר' נתן מלמד לנו מהו כח התפילין, דעת גדול מאד של הצדיקים בחי' אלו ואלו דברי אלקים חיים, שהצדיק מדבר לשונות שאינו מבין, אהבה יראה דביקות וניצוצין, וזה גורם מחלוקת שאינו מבין את דבריהם, כי אדרבה ע"י המחלוקת זהו תיקון האדם, וההתחזקות נגד זה הוא רעמים, ובזה מתקן פגם הברית, מה שהמח היה פגום במחשבות חיצוניות וחוזר לחיים, לזכור שבשבילו נברא העולם.

ה' וְאִזִּי בְּשִׁמְאָמִין זֹאת שְׂבָאָמַת אֵלֶּוּ וְאֵלֶּוּ דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים וְאִין הַמְרִיבָה אֵלֶּא בְּשִׁבִילוֹ וְכוּ' פנ"ל, כי באמת כל דברי הצדיקים אמת ויציב, והכל מתקשר יפה ונאה, וכל המחלוקת היא רק בשבילו, שבקשו לגרש אותו מהרבר המתוק

המופלא הזה, שְׂזָה בְּחִינַת תְּקוּן הַמּוֹחַ וְעַל-יָדֵי זֶה דִּיקָא נַעֲשִׂין רַעֲמִים, כְּמוֹכֵן בְּמֵאֲמַר הַנ"ל רעמים שמתחיל ע, י תיקון החצות, וממשיך ע"י כונת התפילה וע"י מה ששומר מחשבתו מכל מחשבה זרה ומכל יראה ופחד, והרעמים מיישרים לבו, שיש לו לב עם יראה מתוקה כזאת לה', ואז נתגלה אהבה קדושה, תיקון הברית. אִזִּי נִפְשֵׁט עַל-יָדֵי זֶה עֲקֻמִּיּוֹת שְׂבִלָב, כִּי כָּל הָעֲקֻמִּיּוֹת שְׂבִלָב, וּבִפְרָט מִי שְׂפָגַם ח"ו, בְּטַפֵּי הַמּוֹחַ שְׂאִזִּי נִפְגַּם מִחוּ וְאִזִּי נִתְעַקֵּם לְבוֹ בְּכִמְהָ מִינֵי עֲקֻמִּיּוֹת בְּלִי שְׁעוֹר וְעָרָד שְׂנִתְעַקֵּם וְנִפְתַּל לְבוֹ בְּכִמְהָ מִינֵי פְתוּלִים וְעֲקֻמִּיּוֹת וְכָל אֵלֶּוּ הָעֲקֻמִּיּוֹת שְׂבִלָב בְּחִינַת לְבִי סְחָרְחָר אִי מִה שְׁעוֹבֵר עַל אֲנָשִׁים, רִיחוּק כֹּזֵה, עֲקֻמוּמִיּוֹת וִירָאָה רַעָה כֹּזֵאת, שְׁלֵא מִבִּינִים מְצִיאֹת אַהֲבַת ה' וִירָאָה ה' שֶׁהַצְדִּיק מִלְּמַד, הוּא מֵלֵא עֲקֻמוּמִיּוֹת וְקִשְׁיוֹת, הַלֵּב מִסּוּחָרָר כִּי הַסֵּט"א חוֹלֶקֶת עֲלָיו, חֶלֶק לָבָם הֵם בְּחִינַת מַחְלָקֶת דְּסִטְרָא אַחְרָא, בְּחִינַת (הוֹשֵׁעַ י') חֶלֶק לָבָם, כְּשִׁישׁ מַחְלָקֶת בֵּין הַשְּׁבִטִים וְהַצְדִּיקִים, הוּא בְּחִי' חֶלֶק לָבָם, כִּי הַסֵּטְרָא אַחְרָא הִיא בְּבְחִינַת מַחְלָקֶת, כְּמוֹכֵא בְּמָקוֹם אַחַר (לקוטי הלכות א' סימן ס"ב) וְזֶה הַמַּחְלָקֶת שֶׁל הַסֵּטְרָא אַחְרָא בְּחִינַת עֲקֻמִּיּוֹת שְׂבִלָב שֶׁרָשׁוּ בְּכִמְהָ מִינֵי הַשְּׂתַלְשֻׁלוֹת מִבְּחִינַת מַחְלָקֶת שְׂבִקְדָּשָׁה שְׁהוּא עֵינִן מַחְלָקֶת הַפּוֹסְקִים כְּמ"ש בַּסֵּט"א ב' וְזֶה מִשְׁתַּלְשֵׁל שִׁישׁ מַחְלָקֶת בֵּין הַצְדִּיקִים, וְקִהִילוֹת מִתַּחֲלָקוֹת וְכָל מִינֵי בַעֲיוֹת שִׁישׁ בַּעוֹלָם.

כְּשִׁמְאָמִין שְׂכַל הַדְּעוֹת אַחַד, יוֹצֵא מִעֲקֻמִּיּוֹת הַלֵּב וְזוֹכֵה לְמַתִּיקוֹת דְּקְדוּשָׁה

וְכְּשִׁמְאָמִין שְׂמַחְלָקֶת שְׂבִקְדָּשָׁה שִׁישׁ בֵּין הַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים בְּלוֹ חוֹד, כִּי אֵלֶּוּ וְאֵלֶּוּ דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים, אִזִּי נִמְתָּק וְנִתְבַּטַּל כָּל מִינֵי מַחְלָקֶת שֶׁל הַסֵּטְרָא אַחְרָא שֶׁשֶּׁרְשׁוּ מִמַּחְלָקֶת שְׂבִקְדָּשָׁה כָּל בְּחִינּוֹת הַדִּינִים וְהַבְּעִיּוֹת מִתְּבַטְלִים מִמֶּנּוּ, וְאִזִּי הַלֵּב לֹא מִסּוּחָרָר, כִּי מֵאֲמִין שֶׁהַכֵּל אַחַד, כָּל הַצְדִּיקִים מִבִּיאִים אוֹתוֹ חוֹזֵר לְהַשִּׁי"ת, מִי מְדַבֵּר אֵלַי, מִי יֵבִיא אוֹתִי אֶל הַחַיִּים הַטּוֹבִים, כִּךְ יִמְצֵא דְּבָרֵי רַבִּיהֵ"ק וְכַשִּׁיחֲפֵשׁ עוֹד יִמְצֵא שְׂזָה מִתְּאָחָד עִם כָּל דְּבָרֵי הַבַּעַשׂ"ט וְכָל הַצְדִּיקִים, וְהַכֵּל אַחַד, הַגַּמ' וְהַזֵּה"ק וְהַחֲסִידוֹת הַכֵּל מִתְּאָחָד, כָּל הַצְדִּיקִים פִּירְשׁוּ אֶת הַגַּמ', הַחַת"ס וְהַגַּר"א וְכָל הַצְדִּיקִים וְהַחֲסִידִים אֲנָשִׁי מַעֲשֵׂה וְגִדּוּלֵי יִשְׂרָאֵל, כּוֹלֵם מִתְּאָחָרִים כֹּאֲחָד וְעוֹבְדִים אֶת ה', וְאִזִּי מוֹרִישׁ מִתִּיקוֹת שֶׁהַכֵּל אַחֲדוֹת ה', גִּדְּלוּ לָה' אִיתִי וְנִרְוֹמָמָה שְׁמוּ יַחֲדָיו. זֶה מִה שִׁישׁ בְּלֵב כְּשִׁאִין שֶׁם עֲקֻמוּמִיּוֹת.

ואפ' אם חולקים עליו ומבלבלים אותו, אינו מתבלבל מזה, כי יודע שה' יעזור לו, ויוצא

מהגבורות והדינים שבמחלוקת, שזה לא מניח לאדם להתקדם לזכור שבשבילו נברא העולם.

ר' נתן מלמד אותנו איך להתעלות מכל הבעיות והגבורות

ואזי שומע תוכחת חיים מכל מיני עקמימיות שבלב שהם רוצים להרחיקו מהקדשה והוא מבין על-ידי זה בעצמו גדל הפגם שלו ושב בתשובה שלמה כשבא עוד פעם איזה מחלוקת, הוא יודע ומתעורר, הופ, עוד פעם משהו לא בסדר אצלי, ומתעורר בתשובה מחדש, ומרחם על עצמו מאד מאד על-ידי זה דיקא, על-ידי העקמימיות שבלב, בי כל מה שמעקמין לבו יותר בעקמימיות יותר הוא רואה ומבין על-ידי זה ביותר גדל הפגם שלו שפגם כל כך עד שנתעקם לבו כל כך ואזי מרחם על עצמו ביותר ונתקרב על-ידי זה דיקא להשם יתברך, ר' נתן חוזר על זה שוב ושוב, כי באמת המדרגה הזאת לכאורה שייכת לצדיקים הזוכים להיות בטל להשי"ת בתכלית, ומתעלים מכל הבעיות. ר' נתן מביא לנו שגם אנחנו נזכה להתעלות מכל הבעיות, הדינים והגבורות, כי יש בזה הרבה מה לדבר, לכן ר' נתן כופל וחוזר בכמה לשונות בזה.

בי כמו שמאמין שכל המחלקת של הצדיקים האמתיים הכל בשביל תקונו, בי באמת אלו ואלו דברי אלקים חיים והמריבה היא רק בשבילו, כמו כן צריכין להאמין שכל מיני עקמימיות שבלב בודאי יש לו שרש בקדשה, כי גם מה שעובר עליו ירידות ונפילות ואינו מצליח להחזיק מעמד להתדבק בה ולהתקדש כראוי, וללמוד בלב טהור ולהבין בלימוד, כל מה שעובר על אדם נסיונות, כל זה משורש הגבורות. אל תישבר מזה. כי אם לא יתחזק בזה, הרי יהיה מבלבל כל היום עם עצבות ומרה שחורה על שאינו מצליח לעלות על דרך החיים, וכבר התרגל בעצבות ולא יודע איך לצאת מזה.

לכן ר' נתן מלמד, שיסתכל על זה ממש שזה כלום, כי ההתרחקות תכלית ההתקרבות, זה רק בא לעורר אותו לתקן מחו, ועי"ז יקבלו אותך בתשובה שלימה, שאתה מתחזק ולא אומר שיש דינים וגזירות אלא אדרבה מתחזק בהתבודדות רצונות וכיסופין והתחלות בתורה ובכל מה שאתה יכול לחטוף איך שיהיה איך שיהיה, אפי' קצת שבקצת, כי שרשו במחלקת שבקדשה כנ"ל ובודאי העקמימיות שבלב שהיא התרחקות כאלו רוצים להרחיקו ח"ו, באמת הוא תכלית ההתקרבות, כי ההתרחקות הוא תכלית ההתקרבות, כי על-ידי זה דיקא יתקרב להשם יתברך על-ידי שרואה על-ידי זה גדל התרחקותו מהשם יתברך וכל מה שרואה יותר עקמימיות שבלב הוא שומע בכל פעם על-ידי זה תוכחת חיים בכל מה שעובר עליו, הוא שומע תוכחת חיים, לשוב בתשובה עי"ז דייקא, וזהו הדרך לכל אחד לשוב לה, ולא לצחוק על ירידה לצורך עליה ולשאול מי אומר שזה כך, כי אלו הבלבולים הם הם המחלוקת שבאו להוכיחו לתקן מחו ובריתו, וכשיתחזק בזה, ידע באמת שהירידה תכלית העליה, ויתחיל מחדש, ולא יסתכל לאחוריו כלל, שמשמיעין אותו על-ידי זה תוכחה על שפגם בטפי המוח, כי אם לאו לא היו לו כל כך עקמימיות ואזי שב בתשובה על-ידי זה דיקא, בי מכל מיני עקמימיות שבלב שומע תוכחת חיים וכו' כנ"ל ואזי נפשט על-ידי זה עקמימיות שבלב על-ידי בחינת רעמים כנ"ל, כשעוזב העקמומיות, הלב נהיה טהור חזק, ומקיים בשמחה עבודת ה', ושום דבר לא מפריע לו, כך יזכה להכנס בעבודת ה' בלב טהור, לתורה ותפילה ועבודה שלימה. דהינו על-ידי שיודע שהמחלקת שבין הצדיקים האמתיים הוא בשבילו וכו', שעל-ידי זה זוכה להבין שכל העקמימיות הוא כדי להזכירו ולהראות לו גדל הפגם שלו, כדי שיזכה לשוב על-ידי זה וכו' כנ"ל. וזה בחינת תפילין, בחינת שין של ג' ראשים, שין של ד' ראשים, שזה בחינת אלו ואלו דברי אלקים חיים וכו' כנ"ל:

כלל הענין המופלא הזה אנו מקבלים בכל יום בהנחת תפילין שנמשך עלינו מוח חכמה ובינה, ומתחילים להסתכל על העולם בעין אחרת לגמרי, חכמה וקדושה שפע אלקי, ובינה שמכניס שפע אלקי בתוכינו, ועי"ז נחשוב מיראת ה' ואהבתו, ובכל פעם שמתעורר נולד רעם חזק שאומר אררבה, הנפילה היא תכלית העלייה. ור' נתן מאריך לבאר איך כל זה נמצא בתוך התפילין שנעשה מעור בהמה.

בכל יום מתעורר בהמיות חדשה בנפש האדם, כדי לברר ניצוה"ק חדשים ולבנות התפילין מחדש

וְזֶה בְּחִינַת תְּפִלִּין עַל עוֹר בְּהֵמָה, זֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים סח) גַּעַר חֵיט קִנְיָה, 'חֵיט קִנְיָה' זֶה בְּחִינַת בְּהֵמָיּוֹת הוּא מֵה שְׁמַתְעוֹרֵר עַל אֲדָם כֹּל יוֹם מִחֲדָשׁ עֲצָבוֹת, עֲקֻמוּמִיּוֹת, וְתַאוּוֹת, נְפִילוֹת, גְּאוּה וּשְׁקִירִים, וְדַמְיוֹנוֹת וְדַמִּי דַמְיוֹנוֹת, קוֹשִׁיּוֹת עַל הַצְּרִיקִים, קוֹשִׁיּוֹת עַל נְקוּדַת הָאֵמֶת, קוֹשִׁיּוֹת עַל מֵה שְׁכַתוּב בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת, קוֹשִׁיּוֹת עַל מֵה שְׁכַתוּב בְּאֵמֶת בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן, מִסְתַּבֵּךְ יַמִּין שְׁמַאל, מַעֲלָה וּמַטָּה, הַעִיקָר לֹא מֵה שְׁכַתוּב מִמֶּשׁ, וְכֵן קוֹשִׁיּוֹת עַל עֲצָמוֹ, מֵה שְׁעוֹבֵר עֲלָיו נְסִיווֹת מֵה שְׁלֹא מִצְלִיחַ לְלַמּוֹד וְלִהְתַּפַּלֵּל, כֹּל זֶה נִכְלָל בְּעוֹר בְּהֵמָה.

וצריך לעבד את עצמו, להניח תפילין מחדש, כי צריך להעלות הניצוצין האלה בכל יום מחדש, לתקן אותם, לפעמים הניצוץ נמצא במקום נמוך, ואיך מעלים אותו ע"י נסיון כך וכך, שאתה לא מצליח בשלימות, ואתה אומר, אעפ"כ אני מתחזק בכמה שאני כן יכול. זהו סדר עבודת ה' האמיתי, הגם שלכתחילה סדר העבודה הוא לזכות באמת ללמוד ולהתפלל ולזכות למחזק ונקי, אך כשעובר עליו, ה' רוצה משהו אחר, בשבילי נברא העולם הוא אצלך היום עכשיו ממש ממש ממש ברגע זה אתה יכול לקיים רצון ה', זהו הלימוד הגדול של הבעש"ט, ורביה"ק מביא לנו איך לחיות באור הצדיקים. לעבד את עור הבהמה.

וְעַל-יְדֵי שְׁלֹקְחִין עוֹר בְּהֵמָה וּמַעֲבָרִין אוֹתוֹ לְשֵׁם תְּפִלִּין וְכוּתְבִין עֲלָיו פְּרָשִׁיּוֹת שֶׁל תְּפִלִּין עַל-יְדֵי זֶה מְכַנְיַעִין בְּחִינַת בְּהֵמָיּוֹת, בְּחִינַת חֵיט קִנְיָה עַל-יְדֵי קִנְיָה חֲכָמָה קִנְיָה בִּינָה דִקְדוּשָׁה, תְּקִנָּה אֶת הַקְּדוּשָׁה, לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמָךְ מִחוּ דְקְדוּשָׁה שְׁזָה בְּחִינַת הַקִּנְיָה שְׁכוּתְבִין בּוֹ בְּתַפְלִין, שֶׁהוּא בְּחִינַת קִנְיָה חֲכָמָה וְכוּ' דִקְדוּשָׁה. וְזֶה בְּחִינַת הַפְּתֵב שֶׁהִיא בְּחִינַת (יְלִקוּטֵי שְׁמַעוֹנֵי רפ) אֵשׁ שְׁחָרָה עַל גְּבִי אֵשׁ לְבָנָה, זֶה בְּחִינַת כֹּדֵם נְפִיק הָאֵי קָלָא וְאֵעֵרָא בְּעַבֵי מְטָרָא שֶׁהֵם לְבוֹנֵי דְמוֹחָא כְּשֵׁאתָה מַעֲלָה אֶת הִירָאָה, אֶת הַצְּמֻצוּמִים שְׁלֵךְ, וְגַם כְּשֵׁאתָה מְבוֹלְבֵל אֶתָה מִתְחִיל הַתְּחִלוֹת חֲדָשׁוֹת בִּירָאָה, לֹמַר בְּרוּךְ אַתָּה ה', בַּחַב גְּדוֹל וּבְכוֹנוֹה, [בְּקוֹל, אוּ בַחַב חֲזַק בְּשִׁקְטֵי מַכְבוּאָר בְּשִׁיחוֹת ט"ו ט"ז] בְּאוֹפֵן שְׁבוּדָאֵי ה' נִמְצָא שׁוֹמַע אוֹתִי, כִּזֶּה אֶתָה כּוֹתֵב אֵשׁ שְׁחוּרָה גְּבוּרָה ע"ג אֵשׁ לְבָנָה וְנִמְשָׁךְ לְבוֹנֵי דְמַח, זֶה נִקְרָא אֶתָה כּוֹתֵב עַל קִלְפֵי לְבָן, עוֹר בְּהֵמָה מִתְלַבֵּן, וְזֶה כְּבוֹר לֹא עוֹר בְּהֵמָה אֵלָא תְּפִלִּין שֵׁשׁ בְּגוֹפוֹ קְדוּשָׁה וְזֶה בְּחִינַת אֵשׁ שְׁחָרָה עַל גְּבִי אֵשׁ לְבָנָה, כִּי הַקּוֹל הַיּוֹצֵא מִגְּבוּרָתוֹ זֶה בְּחִינַת אֵשׁ שְׁחָרָה שֶׁהוּא בְּחִינַת גְּבוּרָתוֹ כִּידוּעַ, וְהַקּוֹל הַיּוֹצֵא מִגְּבוּרָתוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֵשׁ שְׁחָרָה, פּוֹגַע בְּעַבֵי מְטָרָא, שֶׁהֵם לְבוֹנֵי דְמוֹחָא, וְזֶה בְּחִינַת אֵשׁ שְׁחָרָה עַל גְּבִי אֵשׁ לְבָנָה וְאֵזִי נַעֲשִׂין הַתְּפִלִּין הַנַּעֲשִׂין מִעוֹר בְּהֵמָה בְּבִחִינַת כְּתָנוּת אוֹר בְּאֶלְפֵי, בַּחֲטָא עַץ הַדְּעָת כְּתוּב עוֹר עוֹר בַּע', אֵךְ בְּשֵׁל רַבִּי מֵאִיר כְּתוּב בֵּא', כִּי הַתְּהַפֵּךְ עוֹר בְּהֵמָיוֹתוֹ לְאוֹר הַמְּקִיף שְׁזָה בְּחִינַת תְּפִלִּין, שֶׁהֵם בְּחִינַת אוֹר הַפְּנִיִם, בְּחִינַת (בְּבֵא מִצִּיעָא פֶּרֶק ר') שׁוֹפְרִיָה דִיעֻקֵּב כְּעִין שׁוֹפְרִיָה דְאָדָם שֶׁהִיא קְדָם הַחֲטָא שְׁאֵז הִיא מֵאִיר אוֹר הַגְּנוּז מִז' הַיָּמִים, שְׁזָה בְּחִינַת כְּתָנוּת אוֹר בְּאֶלְפֵי כִי בַתְּפִלִּין אֵנוּ מִמְשִׁיכִים בְּכֹל יוֹם מְקִיפֵי הַדְּעָת, וּמִתְחִילִים בְּשֵׁל יוֹד, דִּיבוּר בִּירָאָה, וְהַכֹּל מִעוֹר

ליקוטי הלכות ח"א דף ס' הלכות תפילין הלכה ר' אות ה-ז

בהמה שמתקדש, לעורר מדות רקדושה בחי' קול ורעמים, שע"ז נמשך מח קדוש, עבי מטרא, שזה בעצם הכתב של התפילין שמתקדש בכל יום. וזה בחי' הבתים של התפילין של חכמה ובינה רקדושה שעולה ע"י רעמים לקבל מח חרש אהבה ויראה, להתחזק נגד ירידה ונפילה, ואפי' כשאומרים לו שלא מועיל לו תשובה, לא רוצים אותו, יחזיק מעמד ויתחדש בכל יום בכל ענין וענין שבעבודת ה'. וע"ז נמשך כתנות אור, לבוש רקדושה שמביא לו יראה, וחוזר להיות אדם, בשבילי נברא העולם, ואז זוכה לשמחה וחיות ולב טהור וישר.

זוהי בחינת הרעת של מחלקת רקדושה הנ"ל, בחינת אלו ואלו דברי אלקים חיים, וזה בחינת תורתו של ר' מאיר שהיה כתוב בה כתנות אור באלף כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (בראשית רבא פרק ט'), כי ר' מאיר היה מאיר עיני חכמים בהלכה, ומפני מה לא קבעו הלכה כמותו? שלא עמדו חבריו על סוף דעתו שהיה אומר על טמא טהור ומראה לו פנים והיה מטהר את השרץ בק"ן טעמים (ערובין יג) נמצא, שר' מאיר היה לו הדעת והשגה של בחינת מחלקת רקדושה, בחינת אלו ואלו דברי אלקים חיים אף-על-פי שזה מטמא וזה מטהר וכו' ועל-כן היה אומר על טמא טהור וכו' ועל-כן באמת לא עמדו על סוף דעתו, כי אי אפשר להשיג זה הדעת כלל, ומחמת זה בעצמו היה כתוב בתורתו כתנות אור באלף, וזה מקיפי הדעת שבתפילין כי כתנות עור זה בחינת מחלקת פידוע שנמשך מבחינת עץ הדעת טוב ורע, שכל אחד צריך לקדש את זה ולהפכו לתפילין, בבחי' של יד היינו מה שעובר עליו, ושל ראש, לחזור לשמחה ולזכור בשבילי נברא העולם, כי בתחילה הוא עץ הדעת טוב ורע, שידוע מהרע ונמשך למחשבות זרות ובלבולים וחכמות חיצוניות, ומחלוקת שמבלבל את האדם, כי הרע והטוב חולקים זה על זה כי כתנות עור זה בחינת הברכה פידוע, ששם חייבים להבריל ולהכניע את הרע שזה בחינת מחלקת, אבל על-ידי הדעת של בחינת מחלקת שבקדושה שיודעים ומאמינים שאלו ואלו דברי אלקים חיים אזי נמתק כל מיני מחלקת ואז יש לו כח להכניע את הרע, ולהבין שהרע הזה רוצה לבלבל אותי, ומבריל הטוב ממנו, וכך נמתקים כל הדינים.

ואזי נעשה בחינת כתנות אור באלף, כי זה הדעת הוא בחינת אור הגנוז מז' ימי בראשית, שזה בחינת שין של ג' ראשין ושל ד' ראשין, שהם ז' ראשין, בחינת שבעת ימי בראשית שאי אפשר להשיג זה הדעת כלל, כי הוא צפון וגנוז לצדיקים וכו' כנ"ל, והצדיקים ממשיכים זאת עלינו גם היום, האור המופלא שהיה ביציאת מצרים גם זוכים אליו היום. ועל-כן ר' מאיר שזכה לזה הדעת של בחינת מחלקת שבקדושה כנ"ל, על-כן היה כתוב בתורתו כתנות אור באלף כנ"ל וזה בחינת תפילין על גבי עור שעושים מבחינת כתנות עור, בחינת כתנות אור וכו' כנ"ל.

כשהמח מתבלבל, יעזוב שכלו ויסמוך על אמונה בדברי הצדיקים, אמונה פשוטה בבהמה, עד שיעלה לאור הדעת והתפילין

ועקר התפילין נעשין על-ידי עור בהמה דיקא, כי תפילין הם מחזין גבוהים מאד בחינת אור הגנוז, בחינת מחלקת שבקדושה כנ"ל, ומי שרוצה ח"ו, לכנס להבין זה הדעת, בודאי לא ישוב ולא ישיג ארחות חיים, כי יהיה נכשל מאד, כי על זה נאמר, "במופלג ממך אל תדרוש וכו'". כי אי אפשר להשיג זה הדעת כנ"ל וצריך לסמוך על אמונה להאמין בצדיקי אמת אף-על-פי שיש ביניהם מריבה ומחלקת, כי באמת אלו ואלו דברי אלקים חיים וכו' כנ"ל. כשארם נכנס בלי הקדמות הנכונים, לדעת שבשבילו נברא העולם והוא צריך לעבוד את ה', אם ירצה לדעת כל הסודות בלי לב טהור ובלי קדושה וטהרה, ה' ירחם לאן יגיע, יפול לקושיות קשות, כי מתבלבל

ליקוטי הלכות ח"א דף ס' הלכות תפילין הלכה ר' אות ה-ז

לגמרי ברברים שצריך מישוהו שיסביר לו איך להכנס לזה, לכן צריך שצדיקי אמת ילמדו אותו. ועל-כן תפלין נכתבין על גבי עור בהמה דיקא, זה בחינת בני אדם שערומים בדת ומשימין עצמן כבהמה, שצריכין לשום עצמו כבהמה לסלק דעתו לגמרי כאלו אין לו שום דעת כלל ולסמוך רק על אמונה כנ"ל ואזי נזדבף מחו על-ידי זה וזוכה לבחינת תפלין שהם נעשין מעור בהמה דיקא ואזי נפשט עקמימיות שבלבו, כי אנו מקבלים את האור המופלא שבתפלין רק ע"י עור בהמה, לדעת שאני בהמה ולסלק דעתו כאילו אין לו שום דעת כלל רק לסמוך על אמונה, ולברר המחשבות, ולהוציא תחילה את ההרהורים רעים, אח"כ גם את המחשבות זרות, אח"כ לבער את החכמות חיצוניות, ואח"כ להתעורר ברעמים, עכשיו תוכל להמשיך עליך דרגא אחר דרגא את הרעמים רקודשה. אך כשהוא עדיין מבלבל יעזוב את שכלו לגמרי, רק אמונה שבשבילי נברא העולם ואני צריך לתקן הניצה"ק וה' מסתכל עלי והוא רוצה נחת רוח ממני, בשבת נעשה יחוד זה, וביום טוב נעשה יחוד זה, בתפלין יחוד זה ובציצית יחוד זה, לחשוב כל מיני דברים שר' שנתן מבאר, והוא יודע מזה בצורה של אמונה ולא חוקר מה זה, וכך מאמין בכל מה שנתבאר בדברי הזה"ק ורביה"ק ולא שואל, רק מאמין בתמימות. עי"ז נזדכך מחו, כי החכמה הכי גדולה לעשות עצמו כבהמה בזמן הנכון וברוך הנכון, כמו שר' נתן מלמד שיעשה עצמו עור בהמה כדי לזכות לאור דברי מאיר.

פי כשרואה אדם שיש לו עקמימיות שבלבו בפרט, בשיש לו ח"ו, עקמימיות הרבה בלבו, ואזי הוא צריך לסלק דעתו לגמרי כאלו אין לו שום דעת כלל, וילך רק בתמימות ופשיטות לבר, זוהי עצה עמוקה של רביה"ק, כשמתחיל אדם לשאול שאלות מה זה ניצוצות ונופל למרירות, או שיש לו קושיות על עצמו, אזי צריך לסלק דעתו רק לחיות בתמימות ופשיטות, ב"ה אני יהודי, ותמיד יהיה בשמחה עצומה מקיום המצוות, לא צריך להבין עכשיו כלום. ואזי זוכה אחר כך לדעת גדול מאד כי זהו התכלית של הפשיטות לבא לדעת גדול מאד בתוך הכלי והלבוש של התמימות וזה בחינת תפלין, שהוא עור בהמה בחי' תמימות ופשיטות, אך בתוכו יש אור גבוה מאד שהם מזחין גבוהים מאד שנכתבין על עור בהמה דיקא ועל ידם נפשט עקמימיות שבלב וכו' כנ"ל: כך אנו צריכים להתעורר מה שיש בהנחת תפלין כשמניחים הרצועות על היד שעכשיו אני מברר ז' המדות שבעור הבהמיות, וכן לזכור כל מה שלמדנו בהלכה א' ב' ג' ד'.

כח הכניעת הרע בימות החול, נמשך מתענוג עוה"ב של שבת

ז ואזי כשנפשט עקמימיות שבלבו על-ידי תפלין, שהם בחינת רעמים, אזי זוכה לשמחה כנ"ל שמחה של עולם הבא, להרגיש את כל העולם הבא שיש בעולם, כל מציאות השמחה, ואז אין שום מניעות, ומתבטלים כל הדינים, ויודע אם להלביש התפילה, בין קודם גז"ד לאחריו, ויודע איך להיות אדם שיש לו אור להוציא מכח אל הפועל עבודת ה'.

וזה בחינת השמחה של תפלין כנ"ל וזה בחינת זכרהו מאחד בשבת, שזוכר את השכר של עולם הבא, כבר עכשיו, שזהו אור השבת שמרגישים תענוג עולם הבא, שהוא בחינת שבת, בהמצוה בעצמה בששת ימי המעשה, דהיינו בעולם הזה במעשה המצות וכו' כנ"ל וזה בחינת תפלין, כי תפלין הוא בשביל להמשיך הקרשה של שבת בששת ימי המעשה, כי תפלין הם נקראים אות בחינת שבת, כי בשבת אין מניחין תפלין, כי הם עצמן אות בימות החול התפלין מבטל את הרע הגמור, בשבת כולו טוב, התפלין בימות החול הוא גבולי, שממשיך אור השבת לתת כח להכניע את הרע בימות החול, ובזה מקבל מציאות ענין הלבוש הזה למעשה, שאדם

ליקוטי הלכות ח"א דף ס' הלכות תפילין הלכה ר' אות ה-ז

עובר על הבהמיות שלו, כורך ז' כריכות על ידו, לברר המדות, והמחשבות המבלבלים וכו', הכח לזה הוא חכמה בינה דקדושה שבתפילין שנמשכים משבת קודש, אך בשבת הוא בחי' כניסת התפילין לפניו כמובא בכתבי האריז"ל, שזה מבטל את הרע של ימות החול רק בחול שאנו צריכין להתקדש בקדושת שבת אזי אנו מניחין תפילין ואזי ממשיכין ומקבלין הקדוש של שבת גם בימי החול זהו השמחה שהצדיקים מגלים, שמחה של גן עדן כזה.

וזה בחינת הנ"ל, הינו פי על-ידי התפילין זוכין לשמחה פנ"ל ואזי הוא בחינת זכרהו מאחד בשבת, שממשיכין תענוג עולם הבא, בחינת שבת, גם בששת ימי החול על-ידי השמחה של המצוה בעצמה שאזכין על -ידי התפילין וכו' פנ"ל כי מתענג כבר עכשיו בגן עדן של קרבת אלקים, זהו תיקון המוחין, ובזה יכול לעבוד את ה' תמיד בשמחה.

ר' נתן מוסיף הגדה בסוף ההלכה, שין של ג' ראשים, שין של ד' ראשים, שהם ז' ראשין, הם בחינת ז' קולות שאמר דוד על המים, שאומרים בקבלת שבת, קול ה' על המים וכו' רבינו מביא בסי' כ"א שהקולות מוציאים את האדם מקטנות לגדלות ונולד המח, לכן בעליית העולמות של קבלת שבת, כשעולם העשייה צריך להתעלות, הרי זה מקום קשה, לכן צריך קולות שאומרים על המים, וכתוב שם רעמים בחי' עבי מטרא, שהם בחינת עבי מטרא, שזה בחינת תפילין וכו' פנ"ל וזה בחינת קול ה' חוצב להבות אש ודרשו רבותינו זכרונם לברכה מזה, שהיה הקול נחנק באש שחורה על גבי אש לבנה, פי הקול פוגע במחה, שזה בחינת אש שחורה על גבי אש לבנה פנ"ל: ובזה נוכל להבין כל המזמור, חוצב להבות אש, הוא אש דקדושה שמהפך את האש הגשמי, קול ה' יחיל מדבר הוא התגלות קדושת היסוד, וכך נכנס לקדושת השבת. ה' יזכנו להניח תפילין כך כל יום אמן.